

stukken zouden herhalen en in de Duitsche taal ook enkele klassieken ten tooneele brengen.

Men begon — zonder veel middelen — in een ouden stal. Evenals die andere kribbe schijnt de wieg der Amerikaansche tooneelkunst altijd in een bescheiden omgeving geplaatst te zijn geweest misschien een symbool van diepere beteekenis, als men bedenkt dat een tijd van overvloed nooit gunstig is geweest voor spiritueele ontwikkeling en dat in dit land van vroegere weelde de macht van het geld de ernstige muze van de groote schouwtooneelen had verjaagd.

Men wierf moeizaam, vechtend tegen de lauwe onverschilligheid der zuinige provincialen, leden, die tegen een dollar per hoofd het recht hadden de vier opvoeringen, die dien eersten winter zouden worden gegeven, bij te wonen.

Alle handen zetten zich aan het werk. Laura Sherry, de energieke en onvermoeibare, met het willige doch rauwe materiaal der acteurs-in-spe die nog nooit door het voetlicht waren beschenen, gaf lessen: dictie, dans, litteratuur. Een jonge componist bracht een eenacter met muziek — Laura zette zich aan de piano en hielp het koor in te studeeren. Een klassieke opvoering werd voorbereid — het was Mrs. Sherry die aanwijzingen voor de costumes gaf.

Op een tekst van haarzelf werd een ballet ontworpen, een uitstekende vertaling van Schnitzler gaf een succesnummer zoowel voor den Duitsche als voor den Engelschen avond en... het doek ging op voor de eerste uitvoering. Langzaam maar zeker ontwaakte zelfs het onverschillige Milwaukee, vooral toen critici, van ver gekomen, hetgeen hen aan belangrijkheid deed winnen, het gerucht gingen verspreiden dat er in dat vergeten stadje, met een handvol jongeren, groote dingen werden gedaan.

De kroon op het werk werd gezet, toen een officieele uitnoodiging van New York de heele troep voor een week naar Broadway verplaatste, waar het programma van vijf eenacters tot een groot succes werd.

Als een weemoedig sprookje klinkt het verhaal van die oude onderwijzeres, die, tot haar vijftigste jaar door haar meisjesleerlingen geplaagd, in pensionaten litteratuurles gaf, een gejaagd, onaantrekkelijk vrouwtje, dat door de magie van het voetlicht haar eigenvergeten ziel voor enkele uren terugvond en openbloeyde tot een ranke figuur van pathetische ontroering en die na de triomfantelijke New Yorksche opvoeringen schitterende aanbiedingen kreeg van een groot theater voor een hoofdrol.

Na lang weifelen sloeg zij het aanbod af, zij voelde zich te moe, te opgebruikt om het nieuwe leven te durven beginnen, terwijl ook de invloed van haar preutsche kwakeropvoeding haar deed volharden bij dit besluit.

Ergens in een vergeten uithoek van Californië legt zij nu aan even onverschillige als rijke farmersdochteren de schoonheden uit van Shelley en Shakespeare.